

да го посрѣщне и играялъ около него както и прѣди; но Неискуство дошло слѣдъ него късно, и весма малко благодареніе показало, като гледало най добрый-тъ си пріятель, макаръ че въ лице-то на пастыря не ся показвало нищо жестоко и безчеловѣчно, което бы можало да го уплаши да не приближи до него.

“Що ти е, брате? “реклъ Миръ, той часъ като си отишелъ пастырь-тъ;” ако си болѣнь, или ако ти трѣбва нѣщо, защо не кажеш на добрый-тъ нашъ Господаръ, който е готовъ да ни даде всичко изобилно за яденіе?”

Неискуство отговорило: “Онова обаче що желаж азъ е невъзможно да ми го даде, защото ми го забрани рѣшително. Азъ искамъ да оставѣж тѣзи оградъ, и да обыдж онѣзи хубавы-тѣ планины, които лежатъ на десно и лѣво. Колко прѣкрасны ми ся виждатъ! Не видѣж ли азъ тамъ множество на разны цвѣтя които ся простиратъ даже до връхъ планинж-тѣ, и пѣстрошарены птичета кацналы отгорѣ на стѣбла-та на дрѣвья-та? Виждамъ и гѣстж трѣвж съ нѣжны цвѣтя разсѣяны по полянж-тѣ; и овцы и козы пасящы, агнета и ярета, които подскачатъ и си играйтъ наедно. А, брате, азъ не могж да съмъ благополученъ додѣто сѣдѣж за прѣнь у тѣзи оградъ, и възбраненъ да участвувамъ въ радости-тѣ, които придобыватъ онѣзи овцы!”

Миръ ся трудилъ да убѣди брата си че струвалъ много злѣ да размышлява за възбранены нѣща, и че трѣбвало да изгони отъ умѣтъ си всички-тѣ си мысли за тѣхъ. Но ка-